

ANNA

„Štěstí je mozaika složená z nepatrných malých radostí.“

André Maurois

MALÉ RADOSTI

Následující dny a týdny jsem buď ležela v učení a snažila se dohnat všechny kredity, abych odmaturovala, nebo jsem seděla v autě a sledovala ubíhající krajinu za okny. Viděli jsme tolik hradů, zámků, zřícenin a míst, která by nám mohla pomoci, že už jsem je dávno přestala počítat. Přišlo mi, že jsme projeli celou republiku křížem krážem a pořád jsme nenašli nic, co by nám pomohlo s vyluštěním proroctví. Neměli jsme tušení, jak zastavit Kiru, která podle Damiena postupně brala sílu jednomu démonovi za druhým. Mamka s tátou a staříkem se ji snažili najít, ale bezúspěšně. Se stejnou urputností, s jakou ji hledali, nás také vysílali na cesty. Naposledy k nějakým kamenům. Ani jsem se nesnažila v hlavě udržet, co je to za místo.

„Záhadné Kounovské kamenné řady,“ přečetla bez jakéhokoli nadšení Radana.

„Další šutry,“ zavyla Jasmína.

„Tady píšou, že mají schopnost ovlivňovat lidskou psychiku a zdraví,“ ukazovala Radana na ceduli a Jasmína hned drcla do Cedrika.

„Tak šup, šup, běž se projít, třeba ti to pomůže.“

Cedrik na ni zakřenil a pak udělal něco, čím mi doslova vyrazil dech. Prostě popadl jeden z těch obřích kamenů a přenesl

ho na jiné místo. Pak na chvíli zmizel v lese na druhé straně a přinesl odtamtud velký šutr a pak další a další. Nanosil jich pěknou hromadu a pak jeden po druhém rozestavil mezi stromy.

„Že tě to pořád baví,“ rozesmál se Damien.

„Baví,“ ujistil ho Cedrik. „Tvořím historii, podívej, co všechno už kolem toho vzniklo. A to jsem prostě byl jen jednou trošku naštvanej. Chci, aby mé dítě žilo, a taky chci vědět, co si vymyslí hlavy pomazané tentokrát.“

„Vážně to celý udělal on?“ nevěřila Radana a Damien odevzdaně přikývl.

„Sakra, nechcete nám konečně říct, kolik vám je? Vždyť tady píšou, že to vzniklo v šestém století před naším letopočtem!“

„Nesmíš věřit všemu, co kde píšou. Počkej zítra, maximálně pozítří!“ halekal na ni Cedrik vesele a v jeho hlase vůbec nebylo poznat, že zrovna stěhuje obří kámen.

„Co se stane zítra, maximálně pozítří?“ zajímalo Jasmínu.

„Uvidíš.“

Třetí den ráno mi strčil Damien ve škole na obědě pod nos mobil s videem ze zpráv, kde byly záběry na Kounovské řady. Hromada vědátorů spekulovala spolu s redaktorem, co se stalo, a jestli je to poselství od mimozemské civilizace. Jeden z těch mudrlantů se dušoval, že se na nás jistě mimozemšťani chystají a tohle je jejich přistávací dráha. Další přišel s teorií, že jde o znamení shůry, že dojde k velikým změnám, protože pokaždé, když se objevila nová řada kamenů, následovalo pro český národ těžké období, ve kterém se lidé museli potýkat s neúrodou, záplavami a nepřízní přírody. „Je to temné znamení,“ tvrdil naopak s naprostou vážnou tváří jeden z těch rádobyvědců a další se nechal slyšet, že by také mohlo jít o svatyni nebo observatoř.

Cedrik pobaveně hýknul smíchy.